

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
5.Bf.386/2013/14. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2014. év április hó 11. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

VÉGZÉS:

A testi sértés büntette és más bűncselekmény miatt vádlott ellen indított büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 19.B.398/2013/42. számú ítéletét **helybenhagyja** azzal, hogy a minősítés megnevezéséből mellőzi a különös kegyetlenségre és a felfegyverkezve elkövetésre utalást.

A vádlott által 2013. július 3. napjától a mai napig előzetes letartóztatásban töltött időt a börtönbüntetésbe beszámítja.

A másodfokú eljárásban felmerült 30.920 (harmincezer-kilencszázhusz) forint bűnügyi költséget a vádlott köteles az államnak megfizetni.

A végzés ellen további fellebbezésnek nincs helye.

INDOKOLÁS:

A Fővárosi Törvényszék a 2013. július hó 3. napján kihirdetett 19.B.398/2013/42. számú ítéletével a vádlott bűnösségét különös kegyetlenséggel elkövetett súlyos testi sértés büntetében (Btk. 164.§ (1), (6) bekezdés e) pont) és felfegyverkezve elkövetett garázdaság büntetében (Btk. 339.§ (1), (2) bekezdés d) pont) állapította meg.

Ezért őt halmazati büntetésül 5 év börtönbüntetésre és 6 év közügyektől eltiltásra ítélte. Megállapította, hogy a vádlott a büntetéséből legkorábban kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. Rendelkezett az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról, a lefoglalt bűnjelekről és a felmerült bűnügyi költség megfizetéséről.

Az elsőfokú ítélet ellen a vádlott és védője enyhítésért jelentettek be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.864/2013/1. számú átiratában a bejelentett fellebbezéseket alaptalannak találta. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság perrendszerűen lefolytatott eljárás során megalapozott tényállást állapított meg, indokolási kötelezettségének is maradéktalanul eleget tett, a vádlott

bűnösségét okszerűen állapította meg és törvényes a cselekmény jogi minősítése is.

A Fellebbviteli Főügyészség érvelése szerint a büntetés kiszabása körében értékelhető körülményeket helyesen tárta fel, súlyúknak megfelelően értékelte és ezek alapján a cselekmény tárgyi súlyával arányban álló büntetést szabott ki, melynek enyhítésére lehetőség nincs. Ezért a Fellebbviteli Főügyészség az elsőfokú ítélet helybenhagyását indítványozta.

A másodfokú nyilvános ülésen a vádlott védője az enyhítésért bejelentett fellebbezést változatlanul fenntartotta. Érvelése szerint a tényállást a bíróságnak a vádlott nyomozati vallomásai alapján kell megállapítania, így az ítéletben megállapított tényállás nem helyes. Ezért azt indítványozta, hogy a vádlott részbeni beismerésére is figyelemmel a tényállást a nyomozati vallomásának alapul vételével állapítsa meg és vele szemben enyhébb büntetést szabjon ki.

A vádlott a nyilvános ülésen a felszólalásában a bűnösségét elismerte, vitatta azonban a cselekmény jogi minősítését, vagyis a különös kegyetlenségnek, illetve a garázdaság vonatkozásában a felfegyverkezve történő elkövetésnek a megállapítását. Arra hivatkozott, hogy magatartásával nyolc napon belüli sérülést okozott a feleségének, így a különös kegyetlenség megállapítására nem kerülhet sor. A garázdaság vonatkozásában pedig tagadta, hogy bármilyen eszköz lett volna nála a cselekmény elkövetése alkalmával.

A sértett a nyilvános ülésen megbocsátását hangsúlyozta, a kiszabott büntetés enyhítését kérte, mivel a családból a vádlott hiányzik és a vádlottra neki, illetve a gyerekeinek is szüksége van.

A Fővárosi Ítéltábla a vádlotti és védői fellebbezésekkel megtámadott elsőfokú ítéletet a Be. 348.§ (1) bekezdése alapján az azt megelőző eljárással együtt teljes terjedelmében bírálta felül.

Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok betartásával folytatta le az eljárást. A vád tárgyává tett bűncselekmény elbírálása szempontjából releváns bizonyítékokat feltárta, azokat egyenként és összességében is részletesen értékelte, mérlegelte.

Ugyanakkor tévesen rekesztette ki a bizonyítékok köréből az elsőfokú bíróság a vádlotti és sértetti vallomást, mely szerint minden úgy történt, ahogy azt a másik fél elmondta. E tekintetben utal a másodfokú bíróság a Be. 78.§ (4) bekezdésére, amely pontosan szabályozza azokat az eseteket, amikor a bizonyíték nem értékelhető.

Ezen túlmenően utal az ítéltábla arra is, hogy a fentiek rögzítése ellenére az elsőfokú bíróság az ítélet 14. oldal 6. bekezdésében a fenti nyilatkozatok egyes részleteit mégiscsak értékelte és bizonyítékként figyelembe vette.

Az elsőfokú bíróság az eljárása során túlnyomórészt megalapozott tényállást állapított meg, mely mentes a Be. 351.§ (2) bekezdésében írt hibáktól, hiányosságoktól.

Az iratok tartalma alapján, döntően az igazságügyi orvosszakértői véleményekben foglaltakra tekintettel azonban a tényállás a Be. 352.§ (1) bekezdés a) pontja alapján kiegészítésre szorul az alábbiak szerint.

Az ítélet tábla az elsőfokú ítélet 14. oldal 2. bekezdését - amely a vádlott elmeállapotára vonatkozó megállapításokat tartalmazza - az ítélet 2. oldal 5. bekezdéséhez átemeli.

Az ítélet 4. oldal 2. bekezdésében a 15. sorszámmal jelölt elítélésre vonatkozó adatokat kiegészíti azzal, hogy az ítélet a Fővárosi Ítélet tábla 2.Bf.278/2011/10. számú határozata folytán emelkedett jogerőre.

Az ítélet 4. oldal 3. bekezdésének 3. mondatát kiegészíti azzal, hogy egy alkalommal, ököllel kis-közepes erővel ütötte meg.

A 4. oldal 3. bekezdés 4. mondatát kiegészíti azzal, hogy a szúrások kis-közepes erejűek voltak.

A 4. oldal 4. bekezdés első mondatát kiegészíti azzal, hogy a sértettet közepes erővel, test szerte ütlegelte.

A 4. oldal 4. bekezdés 2. mondatát kiegészíti azzal, hogy a jobb kar könyök tájékán közepesnél kisebb erővel szúrta meg.

A 4. oldal 4. bekezdés 4. mondatát kiegészíti azzal, hogy kézzel is közepes erővel, többször, összesen kb. 16-20 esetben bántalmazta.

A 4. oldal 6. bekezdés 4. mondatából a „mintegy 4 órán át tartó” kifejezés helyett a huzamosabb ideig tartó, folyamatos bántalmazást illeszti be.

Az ekként kiegészített ítéleti tényállás már hiánytalan, a bizonyítékok okszerű mérlegelésén alapul a vádlott tagadásával szembenálló részében is, így irányadó volt a másodfokú eljárásban is.

A bizonyítékok értékelésével kapcsolatban megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségének a szükséges körben eleget tett. Számot adott valamennyi bizonyítékról és ezen belül részletesen elemezte mind a vádlotti, mind pedig a sértetti vallomásokat.

Helytállóan fejtette ki, hogy a vádlott a büntetőjogi felelősségét fokozatosan igyekezett csökkenteni az eljárás során, amely azonban ellentétben állt a beszerzett objektív adatokkal és az igazságügyi orvosszakértői véleménnyel is.

Irathűen rögzítette, hogy a sértetti vallomásokban fellelhető ellentmondások a sértett pszichés állapotának tudhatók be, így helyesen döntött, amikor nyilatkozatainak csak azon részeit fogadta el a tényállás alapjául, amelyeket következetesen, azonosan adott elő és amelyeket tanú1 és tanú2 tanúk vallomásai, az igazságügyi orvosszakértői vélemény, az igazságügyi nyomozószakértői vélemény, és a ruházat átvizsgálásról készített jegyzőkönyv adatai is alátámasztottak.

A másodfokú bíróság által tett tényállás kiegészítések is az igazságügyi orvosszakértői, illetve a nyomszakértői vélemény adatain alapulnak a bántalmazás erejét és időtartamát illetően.

Megállapítható, hogy ezek a bizonyítékok egymásra épülnek, egymást kiegészítik, egy irányba, a vádlott büntetőjogi felelősségének az irányába mutatnak, kizárva ezzel a másképp történés lehetőségét.

Mindezek alapján a másodfokú bíróság is bizonyítottan látta a tényállásban rögzített cselekmény elkövetését.

Az elsőfokú bíróság az irányadó tényállásból okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére és törvényesen minősítette a cselekményt.

Helyesen döntött, amikor a Btk. 2.§-ára tekintettel az elbíráláskor hatályos törvényi rendelkezéseket alkalmazta, hiszen a jelenleg hatályos Btk. szerint a vádlott által elkövetett cselekmények büntetési tétele alacsonyabb a garázdaság vonatkozásában, emellett a feltételes szabadságra bocsátás tekintetében is kedvezőbb szabályokat tartalmaz.

Az elsőfokú bíróság a helyes törvényi minősítést helytálló, a bírói gyakorlatnak megfelelő és a 3/2013.Büntető Jogegységi Határozat tartalmával is egyező jogi indokolással támasztotta alá.

Helytállóan állapította meg a különös kegyetlenséggel történő elkövetést, hiszen a vádlott a feleségét több órán át, kézzel, széklábbal, késsel felfegyverkezve - mely késnek 4 cm pengehosszája volt- bántalmazta a lakásban, illetve az utcán.

A büntetés kiszabása körében az enyhítő és súlyosító körülményeket az elsőfokú bíróság túlnyomórészt helyesen vette számba.

Helytállóan állapította meg, hogy a folyamatban lévő büntetőeljárások hatálya alatt követte el a bűncselekményt, melyet a másodfokú bíróság azzal egészít ki, hogy a jelenleg elbírált cselekmény elkövetésekor a vádlottal szemben az elsőfokú ítélet 14. és 15. pontjában megjelölt büntetőeljárások voltak folyamatban.

Ugyanakkor mellőzni szükséges az elsőfokú ítélet 19. oldal 2. bekezdésében a cselekmény rendkívüli brutalitására és kegyetlenségére történő utalást, melyet a másodfokú bíróság az ítéletből kirekeszt és helyére súlyosító körülményként az elhúzódozó bántalmazás tényét illeszti.

A két más büntetőeljárás hatálya alatti elkövetésre, a feleség korábbi többszörös bántalmazásának tényére figyelemmel a büntetést arányban állónak és szükségesnek tartotta a vádlott személyiségére és az elkövetett cselekmény jellegére tekintettel, így nem látott törvényes lehetőséget a kiszabott büntetés enyhítésére.

Rögzíthető az is, hogy az elsőfokú bíróság a járulékos kérdések tekintetében törvényesen rendelkezett.

Megállapította ugyanakkor a másodfokú bíróság, hogy az elsőfokú ítélet rendelkező része nem a 61.BK-nak megfelelően nevezte meg a vádlott által elkövetett cselekményt, ezért azt annak megfelelően pontosította.

Rendelkezett a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról a Btk. 92.§ (1) és (2) bekezdése szerint és a Be. 381.§ (1) bekezdése alapján kötelezte a bűnügyi költség megfizetésére.

Összességében a Fővárosi Ítéltábla a Fővárosi Törvényszék ítéletét - helyes indokaira tekintettel - a Be. 371.§ (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

Budapest, 2014. év április hó 11. napján

Máziné dr. Szepesi Erzsébet sk.

a tanács elnöke

dr. Halász Irén sk.

István sk.

előadó bíró

dr. Magócsi

bíró

A Fővárosi Törvényszék 19.B.398/2013/42. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 5.Bf.386/2013/14. számú végzése folytán 2014. év április hó 11. napján jogerőre emelkedett és végrehajtható.

Budapest, 2014. év április hó 11. napján

Máziné dr. Szepesi Erzsébet sk.

a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

Moncz Tímea

tisztviselő